

**ΧΡΟΝΟΣ, ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥ
ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ
ΒΑΘΙΑΣ ΦΩΤΙΣΗΣ (UR-ILLUMINISM)**

Δρ. Νικόλαος Λάος

Μέγας Διδάσκαλος του Λογίου και Πολιτικού Τάγματος των Βαθέως Πεφωτισμένων – SPOUI (Scholarly and Political Order of the Ur-Illuminati),
Φιλόσοφος–Σύμβουλος Νοσοπολιτικής, Εταίρος της R-Techno Private Intell. Co.,
Συγγραφέας του βιβλίου *The Meaning of Being Illuminati* (Cambridge Scholars Publishing, 2019)

www.nicolaslaos.com

Ζενίθ Αθηνών, Θερινό Ηλιοστάσιο, 2019

My philosophical and political work is based on my book entitled ***The Meaning of Being Illuminati***, published in England, in July 2019, by Cambridge Scholars Publishing, ISBN 13: 978-1-5275-3354-7 and ISBN 10: 1-5275-3354-9
Publisher's link:

<https://www.cambridgescholars.com/the-meaning-of-being-illuminati>

In this book, you will find a scholarly rigorous investigation of the issue of humanity's illumination and an integral, strategic existential proposal. The greatest challenges facing humanity in the contemporary era are: first of all, a global existential crisis; secondly, the misconceived and deceiving dilemmas "post-ontological truths versus post-truth rhetoric," "populism versus technocracy," "nihilistic nationalism versus nihilistic globalism," and "secularist/atheistic obscurantism versus superstitious/sacerdotal obscurantism"; thirdly, the rising insignificance of civil society and the spiritual degradation of civil elites; and, fourthly, the inability of the modern political theories (liberalism, socialism, and fascism) to provide humanity with meaningful solutions to its major socio-political problems. The world needs a new research program. Indeed, this book proposes a new research program, which I call "Ur-Illuminism."

Those who sincerely want to participate in a philosophically and politically significant debate, to communicate seriously, and to think seriously should be familiar

Dr. Nicolas Laos, P.O. Box 9316, Athens 10032, Greece • www.nicolaslaos.com
Email: nicolaslaos@nicolaslaos.com • Tel.: (0030) 6984207180

with the Platonic dialogue *Cratylus*, which is concerned with the nature of language, the correctness of names, the manner in which the meanings of words change depending on the context in which they are used, and the manner in which the meanings of words can be differentiated when they are used by philosophically educated persons and when they are used in the context of common everyday communication, or by philosophically uneducated persons, or by propagandists.

For instance, when I use the term “Illuminati” in my book *The Meaning of Being Illuminati* (Cambridge Scholars Publishing), I mean and refer to every scholar, every holy book, every holy person, every philosopher, every scientist, every “school of thought,” every esoteric current/organization, and every theology that are concerned with the illumination of humanity, its meaning, and the method of achieving it. I investigate them, analyze them, compare and contrast them, elucidate their spirit, and, finally, I articulate my synthesis and research program, which I call “Ur-Illuminism.” By contrast, when ignorant people hear the term “Illuminati,” they mean and refer to Dan Brown’s light fiction novels about particular (neo-/pseudo-)Illuminati groups and/or fragmentary information about a particular, highly controversial eighteenth-century organization of Bavarian Illuminati.

My book takes on the challenge of revising widely accepted ways of understanding and interpreting the ontological underpinnings of civilization and the ontological potential of humanity. It allows the reader to delve into a creative “rediscovery” of Platonism, medieval Christian mystics’ and scholars’ writings, and various “illuminist” systems, from the Orphic mystical cult to the European Enlightenment and thence to the eighteenth-century Illuminati fraternities and beyond. Moreover, the book studies major issues in the history of philosophy, politology, and esoteric systems (such as Hermeticism, the Kabbalah, alchemy, the Rosicrucian movement, Freemasonry, and the Bavarian Illuminati). It maintains that a postmodern “rediscovery” of premodern metaphysics, specifically, a postmodern esoteric theocracy (as distinct from old sacerdotalism and religious formalism), is the best bulwark against oppression and the ontological degradation of humanity, as well as the best path to the attainment of that wisdom and spiritual self-knowledge which constitute the existential integration and completion of the human being. In this context, it proposes a peculiar and intellectually fecund synthesis between Tory Anarchism, Libertarianism, Platonism, and Byzantine Hesychasm, as they are elucidated in this book.

Στην παρούσα εργασία μου, θα εκθέσω ορισμένες εισαγωγικές σκέψεις μου για τη μελέτη των εννοιών του χρόνου, της αιωνιότητας, της ιστορίας και του κόσμου σύμφωνα με το ερευνητικό πρόγραμμα της βαθιάς φώτισης (research program of ur-illuminism), το οποίο έχω αρθρώσει και διαυγάσει στο βιβλίο μου *The Meaning of Being Illuminati* (Cambridge Scholars Publishing, 2019), και το οποίο μελετά και προωθεί η διεθνής φιλοσοφικο-πολιτική αδελφότητα SPOUI (Scholarly and Political Order of the Ur-Illuminati). Ως ο Μέγας Διδάσκαλος της SPOUI, εκτιμώ και αξιοποιώ τη σημασία και τη δυναμική μιας αποκλειστικής πνευματικής αδελφότητας και συγχρόνως αποφεύγω τις υπαρξιακές κρίσεις, τις πνευματικές ανεπάρκειες και τα φαινόμενα εσωτερικής παρακμής που μαστίζουν τις εσωτερικές αδελφότητες και τις

ιδιωτικές αποκλειστικές λέσχες της νεωτερικής Δύσης, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται οι νεωτερικοί δυτικοί Ελευθεροτεκτονισμοί, το εγχείρημα και τα έγκονα των Βαυαρών Illuminati, το Bilderberg Club, κ.ο.κ.

Στο βιβλίο μου *The Meaning of Being Illuminati* (Cambridge Scholars Publishing, 2019), θα βρείτε μια επιστημονικώς και φιλοσοφικώς αυστηρή διερεύνηση του ζητήματος του φωτισμού της ανθρωπότητας και μια ολοκληρωμένη, στρατηγική υπαρξιακή πρόταση. Οι μεγαλύτερες προκλήσεις που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα στη σύγχρονη εποχή είναι: πρώτα απ' όλα, μία παγκόσμια υπαρξιακή κρίση· δεύτερον, τα εσφαλμένα και παραπλανητικά διλήμματα «μετα-οντολογικές αλήθειες εναντίον μετα-αληθούς ρητορικής,» «λαϊκισμός εναντίον τεχνοκρατίας,» «μηδενιστικός εθνικισμός εναντίον μηδενιστικής παγκοσμιοποίησης,» και «εκκοσμηκευμένος/αθεϊστικός σκοταδισμός εναντίον δεισιδαιμονικού/ιερατικού σκοταδισμού»· τρίτον, η ανερχόμενη ασημαντότητα της αστικής κοινωνίας και ο πνευματικός εκφυλισμός των αστικών ελίτ· και, τέταρτον, η ανικανότητα των νεωτερικών πολιτικών θεωριών (φιλελευθερισμός, σοσιαλισμός, και φασισμός) να προσφέρουν στην ανθρωπότητα σημαντικές λύσεις για τα κυριότερα κοινωνικο-πολιτικά της προβλήματα. Ο κόσμος χρειάζεται ένα καινούργιο ερευνητικό πρόγραμμα. Πράγματι, το προαναφερθέν βιβλίο μου προσφέρει ένα καινούργιο ερευνητικό πρόγραμμα, το οποίο ονομάζω «βαθιά φώτιση» (Ur-Illuminism).

Με το προαναφερθέν βιβλίο μου και με τις εργασίες του Λογίου και Πολιτικού Τάγματος των Βαθέως Πεφωτισμένων – SPOUI (Scholarly and Political Order of the Ur-Illuminati), προτείνουμε στην ανθρωπότητα μια αποκλειστική, ξεχωριστή, συγκεκριμένη υπαρξιακή στρατηγική, και καλούμε όσους συμφωνούν με αυτήν την πρόταση να συστρατευθούν μαζί μας για μια παγκόσμια πολιτιστική κίνηση στο πλαίσιο του SPOUI, έχοντας την επίγνωση ότι αυτή η επιλογή είναι αποκλειστική και όχι απλώς ένα συστατικό ενός χαρτοφυλακίου συναφών, παρεμφερών επιλογών και δραστηριοτήτων. Υπερασπίζουμε την ελευθερία της συνείδησης και την ελευθερία κάθε ανθρώπου να επιλέξει σε ποιο «εργοτάξιο» θα δουλέψει και βάσει ποιου αρχιτεκτονικού σχεδίου, αλλά συγχρόνως υποστηρίζουμε ακραδάντως ότι «ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν» (Κατά Ματθαίον 6:24), καθώς η δική μας πρόταση είναι αποκλειστική, και οι θέσεις εργασίας στο δικό μας «εργοτάξιο» είναι αποκλειστικής απασχόλησης.

Οντολογία και Χρόνος

Ο χρόνος μπορεί να γίνει αντιληπτός ως το σύνολο όλων των σημείων από τα οποία η πραγματικότητα διέρχεται διαδοχικά, ενώ ο χώρος μπορεί να γίνει κατανοητός ως το σύνολο όλων των σημείων στα οποία η πραγματικότητα εκτείνεται ταυτόχρονα. Ο Μάρτιν Χάιντεγκερ (Martin Heidegger) έχει ορθώς αναφερθεί σε τρεις καταστάσεις του χρόνου: (1) το παρελθόν, το οποίο συναρτάται με οντολογικούς ισχυρισμούς που βασίζονται στην αρχή της τεκμηρίωσης (υπήρξε/δεν υπήρξε), (2) το παρόν, το οποίο συναρτάται με οντολογικούς ισχυρισμούς που βασίζονται στην αρχή της αμεσότητας (υπάρχει/δεν υπάρχει), και (3) το μέλλον, το οποίο συναρτάται με οντολογικούς ισχυρισμούς που βασίζονται στην πιθανολογία (θα υπάρξει/δεν θα υπάρξει). Ο Έντμουντ Χούσερλ (Edmund Husserl) έχει αρθρώσει μία φαινομενολογία του χρόνου στο πλαίσιο της οποίας μελετά την έννοια του χρόνου μέσω εκείνης της μουσικής: Όταν έχουμε συνείδηση ότι ακούμε μουσική, δεν βασιζόμαστε στον αυστηρό προσδιορισμό των μουσικών φθόγγων που ηχούν σε μία συγκεκριμένη, διακριτή στιγμή, καθώς η ακρόαση της μουσικής είναι κάτι

διαφορετικό από την ακρόαση μίας μεμονωμένης νότας που ηχεί τώρα, στο παρόν. Η συνείδηση της μουσικής συναρτάται τόσο με την ακρόαση μίας μεμονωμένης νότας που ηχεί τώρα, στο παρόν, όσο και με την υπενθύμιση των νοτών του παρελθόντος, οι οποίες καθ' εαυτές σιγά-σιγά βυθίζονται στην ανυπαρξία, ενώ η αντήχησή τους εμμένει στη συνείδηση, προσδίδοντας στη μουσική την αισθητική της. Ο Χούσερλ αποκαλεί αυτό το γεγονός ως «συνεχιζόμενη στιγμή.» Με άλλα λόγια, το παρελθόν είναι παρόν στο παρόν, με αποτέλεσμα το παρόν να γίνεται συνεχές και να περιλαμβάνει το παρελθόν ως μία εξανεμιζόμενη παρουσία.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, μπορούμε να κατανοήσουμε την ιστορία. Συγκεκριμένα, μπορούμε να κατανοήσουμε την ιστορία ως τη συνειδητοποίηση της παρουσίας του παρελθόντος μέσα στο παρόν. Τα εξαφανιζόμενα γεγονότα, δηλαδή, γεγονότα τα οποία καθ' εαυτά σταδιακά βυθίζονται στην ανυπαρξία, συνεχίζουν να ηχούν στην πράξη της υπενθύμισής τους. Αυτή η υπενθύμιση προσδιορίζει την αίσθηση του παρόντος που έχει κάποιος. Αυτήν τη λειτουργία επιτελεί η «ανάμνηση» όπως την περιγράφει και την αναλύει ο Πλάτων στους διαλόγους του *Μένων* και *Φαίδων*, όπου η ψυχή καλείται να ενθυμηθεί το κρυμμένο παρελθόν των προηγούμενων ζωών της, προκειμένου να ανακατασκευάσει την ολότητα της μελωδίας του πεπρωμένου, καθώς μόνο έτσι θα μπορούσε, κατά τον Πλάτωνα, να παραχθεί αρμονία.

Μέσα στο ίδιο προαναφερθέν πλαίσιο, μπορεί το μέλλον να γίνει κατανοητό ως ένα συνεχές στο παρόν. Συγκεκριμένα, μπορούμε να κατανοήσουμε το μέλλον όχι ως τη στιγμή του καινούργιου, όχι ως μιας καινοτόμο ασυνέχεια, αλλά ως τη διαδικασία συμφώνως με την οποία το παρόν γίνεται παρελθόν, δηλαδή, ως τη διαδικασία της εξασθένησης του παρόντος, ως χρονικής κατάστασης, μέσα στο παρελθόν. Με άλλα λόγια, το μέλλον μπορεί να γίνει κατανοητό ως η αντήχηση του παρόντος, και, άρα, ζούμε το μέλλον τώρα παίζοντας τη νότα της μελωδίας της ζωής. Συνεπώς, το μέλλον σημαίνει την παρέλευση του παρόντος και, άρα, η διάλυση της μελωδίας μέσα στη συνολική αρμονία. Η στιγμή του καινούργιου, το «*nonum*,» εμφανίζεται στο μέλλον όταν χάνεται η αρμονία, δηλαδή, τότε που, αφού, για κάποιο διάστημα, έχει χαθεί η εγρήγορση της συνείδησής μας και έχει αποκοιμηθεί η προσοχή μας, ξαφνικά ξυπνάμε και συνειδητοποιούμε ότι δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε τους ήχους που ακούμε, και ότι, προς στιγμήν, οι ήχοι που ακούμε δεν έχουν νόημα. Έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε τη φύση των ασυνεχών, διακριτών γεγονότων. Πρόκειται για μία υπαρξιακή στιγμή χωρίς ιστορία, για την ακρίβεια, χωρίς επίγνωση της ιστορίας.

Υπό την προαναφερθείσα προοπτική γωνία, το μέλλον ρέει δυνάμει και κατά συνεχή τρόπο μέσα στο παρόν, όχι, βεβαίως, υπό την έννοια της στιγμής του «*nonum*,» όχι, δηλαδή, ως καινοτομία, αλλά η διαδικασία εξασθένησης του παρόντος μέσα στο παρελθόν, ή, με άλλα λόγια, ως η αντήχηση και η ουρά του παρόντος. Ωστόσο, πέρα από την προαναφερθείσα φαινομενολογία του χρόνου, η οποία βασίζεται σε έναν μουσικολογικό τρόπο θεώρησης του χρόνου, ο Χούσερλ ανακάλυψε μία ακόμη βαθύτερη στιγμή της συνείδησης: πρόκειται για τη συνείδηση καθ' εαυτή η οποία προηγείται της πρόθεσης και της δυαδικής φύσης της αντίληψης (η δυαδικότητα της αντίληψης συνίσταται στη διάκριση μεταξύ του αντιλαμβανόντος και του αντιλαμβανομένου). Σύμφωνα με τον Χούσερλ, στην κατάσταση του παρόντος, η συνείδηση αντιλαμβάνεται τον εαυτό της και τίποτε άλλο, βιώνοντας έτσι μία αυτοαναφορική πραγματικότητα. Αυτή η κατάσταση αποτελεί ένα επώδυνο υπαρξιακό βραχυκύκλωμα, το οποίο η συνείδηση προσπαθεί να υπερβεί δημιουργώντας τον χρόνο διαρθρωμένο σε τρεις στιγμές: παρελθόν, παρόν, και μέλλον.

Η συνείδηση του χρόνου είναι απαραίτητη για να αποκρύψει τον παρόν, που είναι η τραυματική εμπειρία της αυτοαναφορικότητας της συνείδησης. Έτσι, γεννιούνται οι δυαδικότητες, λογικές και χρονικές. Με άλλα λόγια, ο χρόνος ως δημιούργημα της συνείδησης συνίσταται στη συνείδηση που τρέχει για να διαφύγει από την αφόρητη αντιμετώπιση του εαυτού της. Όμως, η αντιμετώπιση του εαυτού είναι αναπόφευκτη, και, γι' αυτό, γεννιέται το παρόν, έστω κι αν η συνείδηση δεν περιορίζεται σε αυτό. Στην προαναφερθείσα μορφολογία του χρόνου, είναι ιδιαίτερος σημαντικό ότι ο χρόνος προηγείται του αντικειμένου, και ότι, στη δημιουργία του χρόνου, πρέπει να αναζητήσουμε ένα εσωτερικό βάθος της συνείδησης, παρά μία συνείδηση εξαρτημένη από εξωτερικά φαινόμενα. Συνεπώς, από την προοπτική της προαναφερθείσας μορφολογίας του χρόνου, ο κόσμος που μας περιβάλλει γίνεται αυτό που είναι διά μέσου της θεμελιώδους πράξης της παρουσίας του ως ολοκληρωμένου μέσα στη συνείδηση. Όταν η συνείδηση υπνώττει, η πραγματικότητα στερείται της αίσθησης της παρούσας ύπαρξης και βυθίζεται σε ένα συνεχές όνειρο. Από την άλλη πλευρά, ο κόσμος ως αμεσότητα δημιουργείται από τον χρόνο ο οποίος εκδηλώνεται ως αυτοσυνειδητή υποκειμενικότητα, δηλαδή, ως μία εσωτερική υποκειμενικότητα. Άρα, ο χρόνος είναι το περιεχόμενο της συνείδησης του ιστορικού υποκειμένου, και αυτό που κάνει το ιστορικό υποκείμενο αυτό που είναι.

Επί πλέον, ο χρόνος χρειάζεται το μέλλον ως ένα κενό μέσα στο οποίο εξανεμίζονται συνεχώς το παρόν και, εν μέρει, το παρελθόν. Χωρίς το μέλλον, το ιστορικό υποκείμενο δεν θα έχει τον αναγκαίο χώρο για να διαφύγει από την ανυπόφορη αυτοαναφορικότητά του, δηλαδή, από την ανυπόφορη αέναη συνάντηση με τον εαυτό του, την οποία προαναφέραμε ως ένα υπαρξιακό βραχυκύκλωμα. Η παγωμένη στιγμή του παρόντος είναι αυτή του θανάτου.

Κατ' αναλογία, μεταβαίνοντας από την ανθρωπολογία στην κοινωνιολογία, διαπιστώνουμε ότι το μέλλον είναι κάτι υποκειμενικό κατά τη φύση του και, άρα, κάτι κοινωνικό. Το μέλλον είναι κοινωνικό, επειδή αποτελεί ένα ιστορικό χαρακτηριστικό και όχι ένα φυσικό χαρακτηριστικό του αντικειμένου. Χωρίς την αυτοαναφορική συνείδηση, η οποία χρειάζεται το μέλλον για να υπερβεί την αυτοαναφορικότητά της, δεν μπορεί να υπάρξει ο ιστορικός χρόνος. Κατ' επέκταση, η κοινωνία χρειάζεται το μέλλον για να υπερβεί τον εαυτό της. Το χρονικό αυτής της υπέρβασης είναι η ιστορία.

Κάθε πολιτιστικός διαφορετική κοινωνία έχει τον ιδιαίτερο, δικό της τρόπο ένταξης και πορείας στον χρόνο, δηλαδή, έχει ιστορία υπό την οντολογική έννοια. Για παράδειγμα, αυτό που ονομάζουμε δυτικός κόσμος έχει ιστορία, υπάρχει εξ αιτίας της ιστορίας του, δηλαδή, έχει έναν δικό του τρόπο ένταξης και πορείας στον χρόνο, και αποτελεί ένα τοπικό και ιστορικό φαινόμενο. Ωστόσο, ορισμένα συστήματα δυτικών ελίτ, ορισμένες δυτικές ολιγαρχίες, επιδιώκουν, μέσω της παγκοσμιοποίησης, να επιφέρουν το «τέλος της ιστορίας,» κατά την ορολογία του νεοφιλελεύθερου Φράνσις Φουκουγιάμα (Francis Fukuyama), ή έστω να επιβάλουν στανικώς ένα παγκόσμιο μέλλον βάσει του σχεδίου των Αμερικανών νεοσυντηρητικών Γουίλιαμ Κρίστολ (William Kristol) και Ρόμπερτ Κέιγκαν (Robert Kagan) για τον «Νέο Αμερικανικό Αιώνα.»

Το «τέλος της ιστορίας,» όπως το οραματίζονται νεοφιλελεύθεροι τύπου Φουκουγιάμα, σημαίνει την κατάργηση του μέλλοντος και, άρα, την κατάργηση ολόκληρης της δομής του χρόνου, περιλαμβανομένων του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Σύμφωνα με τον μουσικολογικό τρόπο σκέψης στον οποίο βασίζεται η φαινομενολογία του χρόνου που έχει διαμορφώσει ο Χούσερλ, το προαναφερθέν «τέλος της ιστορίας» θα μπορούσε να παρομοιαστεί με το ταυτόχρονο

παίξιμο όλων των υπαρχόντων μουσικών φθόγγων, ήχων και μελωδιών ενός μουσικού κομματιού, καταλήγοντας σε μία κακοφωνία και στην πρόκληση απόλυτης σιωπής, κώφωσης και δυσανασχέτησης. Εξ ου και, στο πλαίσιο της προαναφερθείσας νεοφιλελεύθερης στρατηγικής, προτείνονται ένα ριζοσπαστικό μοντέλο πολυπολιτισμικής κοινωνίας, μία ακραία πρόταση σχετικοποίησης των πάντων, και μία απαξίωση όλων των συλλογικών ταυτοτήτων χάριν μίας αφηρημένης ατομικότητας. Σε αυτήν την κατάσταση, δεν θα υπάρχει κανείς χώρος για την ένταξη της εσωτερικής έντασης της υπερβατικής υποκειμενικότητας στον χρόνο, και το υπαρξιακό βραχυκύκλωμα θα αυξανόταν σε τραγικό βαθμό. Άρα, η νεοφιλελεύθερη θεώρηση του «τέλους της ιστορίας» αποτελεί μία πρόταση αυτοκαταστροφής της πολιτισμένης ανθρωπότητας.

Παρόμοιας ποιότητας είναι και η νεοσυντηρητική θεώρηση περί του «Νέου Αμερικανικού Αιώνα,» που επιδιώκει να εδραιώσει ένα κοινό «αύριο» για όλες τις κοινωνίες που υπάρχουν στον πλανήτη. Ένα κοινό «αύριο» για όλες τις κοινωνίες που υπάρχουν στον πλανήτη σημαίνει τη διαγραφή των ιδιαίτερων ιστοριών, ώστε καμιά ιστορία, μαζί με το μέλλον της, να μη μπορεί να υπάρξει. Υπό αυτήν την έννοια, οι δυτικές ελίτ προωθούν μία «Νέα Παγκόσμια Τάξη» η οποία ισοδυναμεί με τον θάνατο του χρόνου και, έτσι, ακυρώνει τόσο την υπερβατική υποκειμενικότητα στην οποία αναφέρεται ο Χούσερλ όσο και το αίτημα του αυθεντικού τρόπου ύπαρξης που εκφράζει ο Χάιντεγκερ. Στη μεν περίπτωση των νεοφιλελευθέρων θεωρητικών του «τέλους της ιστορίας,» η Δύση ζητεί και συχνά απαιτεί κάθε κοινωνία, περιλαμβανομένων των δυτικών κοινωνιών, να παραιτηθεί από την ιστορία της και από την απροσδιοριστία του πνεύματος, προκειμένου να γίνει κάτι που μοιάζει με αυτόματο μηχάνημα και είναι αλγοριθμικώς προσδιορισμένο. Στη δε περίπτωση των νεοσυντηρητικών θεωρητικών του «Νέου Αμερικανικού Αιώνα,» η Δύση επιδιώκει να επιβάλει στανικώς τη δική της ιστορία, συγκεκριμένα, ένα κομμάτι της δικής της ιστορίας, δίκην καθολικής αληθείας, σε όλους τους άλλους πολιτισμούς, καταστρέφοντάς τους και μετατρέποντας τον κόσμο σε ένα παγκόσμιο στρατόπεδο συγκέντρωσης για όλες τις κουλτούρες με στρατοπεδάρχη μία δυτική πολιτική, οικονομική, στρατιωτική και πολιτιστική ολιγαρχία. Εξ ου και, στο πλαίσιο της προαναφερθείσας νεοσυντηρητικής στρατηγικής, ακόμη και ο Χριστιανισμός, στα χέρια της νεωτερικής Δύσης (και στα χέρια εκδυτικισμένων, γραφειοκρατικοποιημένων κληρικών των Ανατολικών Ορθοδόξων Εκκλησιών), συχνά εκφυλίζεται σε μία εκδοχή του Σατανισμού, καθώς εκπίπτει σε μέσο δικαιολόγησης πολεμικών επιχειρήσεων, κοινωνικής καταστολής και κοινωνικού ελέγχου, με τελικό σκοπό όχι τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά την επιβολή ενός παγκοσμίου στρατοπέδου συγκέντρωσης για όλες τις κουλτούρες.

Αιωνιότητα και Παραδοσιακή Μεταφυσική

Όμως είναι η συνείδηση του χρονιζομένου υποκειμένου οντολογικώς επαρκές θεμέλιο της αληθείας; Η δυτική νεωτερικότητα, με ποικίλους τρόπους, έχει απαντήσει αυτό το ερώτημα καταφατικώς, ενώ η παραδοσιακή μεταφυσική, ιδιαιτέρως δε η κλασσική ελληνική και η ελληνοχριστιανική παράδοση, το απαντά αρνητικώς. Από τη σκοπιά της παραδοσιακής μεταφυσικής, τότε μόνο τα αντικείμενα και οι πράξεις είναι όντως σημαντικά και, άρα, έχουν πραγματική αξία όταν αναφέρονται σε μία πραγματικότητα που τα υπερβαίνει, διότι, σε διαφορετική περίπτωση, είναι είτε άσκοπα και άτακτα, ήγουν, χαοτικά, είτε απλώς προσωρινά μέσα προς άλλα

αντικείμενα ή προς άλλες πράξεις. Αυτή είναι η παραδοσιακή αντίληψη περί του «ιερού.»

Σύμφωνα με τον *Τίμαιο* του Πλάτωνα και με το *Περί Αιώνος και Χρόνου* του Πλωτίνου, ο χρόνος είναι εικόνα της αιωνιότητας. Αυτό δεν σημαίνει ότι, για τον Πλάτωνα και τον Πλωτίνο, ο χρόνος συνίσταται σε έναν αιτιοκρατικό κύκλο του κοσμικού γίνεσθαι, αλλά σημαίνει ότι η εικόνα—εν προκειμένω, ο χρόνος—παραπέμπει και οδηγεί στο δημιουργικό αρχέτυπο Αγαθό, τον Ήλιο που επισημαίνει ο Πλάτων στην *Πολιτεία* του (514a κ.εξ.). Ο Πλωτίνος αποφαινεται ότι πρέπει να αποδεσμεύσουμε τον χρόνο από τα δεσμά του φυσικού κόσμου και να αναζητήσουμε την πηγή του χρόνου στη φύση της ψυχής. Στο βιβλίο του *Περί Αιώνος και Χρόνου*, ο Πλωτίνος ισχυρίζεται ότι η «αιωνιότητα» είναι η ακτινοβολία του υποστρώματος της νοητικής αρχής, και βρίσκεται συνεχώς σε κατάσταση αμετάβλητης αχρονικότητας. Επίσης, στο ίδιο βιβλίο, ακολουθώντας τον Πλάτωνα, ο Πλωτίνος ισχυρίζεται ότι ο χρόνος αποτελείται από τη δραστηριότητα της ψυχής στον κόσμο και είναι εικόνα της αιωνιότητας. Σύμφωνα με τον Πλωτίνο, ο όρος «ον» αναφέρεται στην αιωνιότητα, και το «όντως ον» στην απόλυτη ιδεατή κατάστασή του είναι ανεκδήλωτο, ενώ ο όρος «ύπαρξη» σημαίνει την εκδήλωση του όντος στον κόσμο του γίνεσθαι. Συνεπώς, ο χρόνος, καθοδηγούμενος από την αιωνιότητα, εκδηλώνει μια τάση προς τελειότητα, και η αιωνιότητα εκδηλώνει τη μετοχή των όντων στην κατάσταση του νοητού, υπεραισθητού κόσμου, συγκεκριμένα σε μια κατάσταση οντολογικής πληρότητας. Παρομοίως, στην Αγία Γραφή, διαβάζουμε ότι, στον Θεό, το παρελθόν και το μέλλον είναι ενωμένα στην αιώνια παρουσία: στην οποία «δεν υπάρχει αλλοίωση ή σκιά μεταβολής» (Ιακώβου 1:17).

Η πραγματικότητα οποιουδήποτε πράγματος συναρτάται αρρήκτως με τη μορφή του. «Μορφή» δεν σημαίνει μόνο «φιγούρα»/εξωτερικό σχήμα, αλλά σημαίνει πρωτίστως και κυρίως την οργανική ενότητα μεταξύ αυτού που φαίνεται και αυτού που υπάρχει σε όλες τις στρωματώσεις πίσω από αυτό που φαίνεται. Η πραγματικότητα εκδηλώνεται ως δύναμη δημιουργίας μορφών, ως μία αποτελεσματική ενέργεια που δημιουργεί «κόσμο» από το «χάος» διά μέσου της μορφής και ως διάρκεια. Συνεπώς, η κύρια πραγματικότητα δεν είναι καν ο χρόνος, αλλά είναι η αιωνιότητα, διότι η αιωνιότητα είναι μία απόλυτη μορφή, ενεργεί αποτελεσματικώς ως προς τη δημιουργία κόσμου και δημιουργεί πράγματα και τους δίδει διάρκεια, αφού τα σημασιοδοτεί απ' έξω. Αυτό που μόλις προσδιόρισα ως την κύρια πραγματικότητα είναι γνωστό στους μεσαιωνικούς Έλληνες Εκκλησιαστικούς Πατέρες, ιδιαιτέρως στους ησυχαστές, ως οι άκτιστες ενέργειες του Θεού, καθώς η ουσία του Θεού καθ' εαυτή είναι τελείως άρρητη, τελείως απρόσιτη, τελείως απερινόητη και τελείως απερίγραπτη. Ο άνθρωπος αντλεί σημασίες από την πηγή της σημασίας, δηλαδή, την αιωνιότητα, ή, με άλλα λόγια, μετέχει στη θεία ενέργεια, προκειμένου να επιφέρει αλλαγές στον εαυτό του και στο εξωτερικό περιβάλλον του. Συνεπώς, ο τρόπος με τον οποίο κάποιος κατανοεί την αιωνιότητα ως την πηγή των μορφών και των σημασιών και ο τρόπος με τον οποίο συνδέεται με την αιωνιότητα προσδιορίζουν τον τρόπο και την ποιότητα της δράσης του στο πεδίο της ιστορίας. Με άλλα λόγια, ο τρόπος με τον οποίο κάποιος δρα στο πεδίο της ιστορίας είναι αντίστοιχος προς την πνευματικότητά του, δηλαδή, υπαγορεύεται από τον τρόπο με τον οποίο σημασιοδοτεί τη δράση του και τα πράγματα και τα όντα στον κόσμο. Η αιωνιότητα, ιδιαιτέρως όπως γίνεται αντιληπτή από τον Πλάτωνα και τους ησυχαστές, παρ' ότι αποτελεί μία απόλυτη μορφή, δεν παγώνει το ιστορικό γίνεσθαι, αλλά του δίδει σημασία. Σε αντίθεση προς τον ολοκληρωτισμό, που επιδιώκει να παγιώσει μία συγκεκριμένη ιστορική μορφή, δηλαδή, να δώσει τελεσιδικές θεσμικές

λύσεις σε ιστορικά προβλήματα, η αιωνιότητα δίδει μία υπερϊστορική σημασία στην ιστορική πράξη, καθιστώντας την έτσι μία πορεία προς το αγαθό καθ' εαυτό. Υπό αυτό το πρίσμα, ο Πλάτων, στο βιβλίο του *Τίμαιος* (37d), αποφαινεται ότι ο χρόνος του κόσμου αποτελεί «εικόνα της αιωνιότητας κινητή . . . της ακίνητης αιωνιότητας που παραμένει στο εν, αιώνια εικόνα που προχωρεί κατ' αριθμόν.»

Η παραδοσιακή μεταφυσική, ιδίως όπως διαμορφώθηκε από τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, τονίζει ότι ο «λόγος» των οντοτήτων που υπάρχουν στον κόσμο συνίσταται στον τρόπο με τον οποίο μετέχουν στο αντίστοιχο είδος, στην αντίστοιχη μορφή, και, επίσης, στον τρόπο με τον οποίο σχετίζονται μεταξύ τους καθώς και με το ποιητικό και το τελικό αίτιό τους στο πλαίσιο της κοσμικής αρμονίας και τάξης. Ο «λόγος» των κοσμικών οντοτήτων που ανήκουν στο ίδιο είδος είναι κοινός σε όλες αυτές τις οντότητες, και, επί πλέον, είναι αμετάβλητος και αιώνιος, ανεξάρτητος από τα χαρακτηριστικά των επί μέρους οντοτήτων. Για παράδειγμα, κάθε επί μέρους μαργαρίτα και κάθε επί μέρους γάτα θα πεθάνουν, και, τελικώς, θα εκμηδενισθούν. Όμως, η μορφή της μαργαρίτας, δηλαδή, ο «λόγος» της, ή ο τρόπος της μετοχής της στην ύπαρξη, αυτό που την κάνει αυτό που είναι (το δεδομένο φυτό), και η μορφή της γάτας, δηλαδή, ο «λόγος» της, ή ο τρόπος της μετοχής της στην ύπαρξη, αυτό που την κάνει αυτό που είναι (το δεδομένο ζώο), δεν υπόκεινται σε φθορά, αλλά είναι αμετάβλητες και αιώνιες. Επίσης, το σύνολο των σχέσεων στις οποίες μετέχουν κάθε επί μέρους φυτό και κάθε επί μέρους ζώο (π.χ., ο τρόπος σποράς, βλάστησης και άνθησης ενός φυτού και ο τρόπος γέννησης, ανάπτυξης και αναπαραγωγής ενός ζώου) αποτελεί ένα ενιαίο, αμετάβλητο και αιώνιο όλον. Ως συνέπεια των προαναφερθεισών επιγνώσεων, από την ελληνική προοπτική, ο «λόγος», δηλαδή, ο τρόπος με τον οποίο υπάρχουν τα όντα, ή η φανέρωση του όντως όντος, αποτελεί το μόνο αληθές υπαρξιακό δεδομένο, υπό την έννοια ότι αυτό το υπαρξιακό δεδομένο είναι αμετάβλητο, τέλειο και αιώνιο.

Αυτό το οποίο υπάρχει πραγματικώς, αυθεντικώς και, άρα, ελεύθερο από φθορά, αλλοίωση και θάνατο περιέχεται αποκλειστικώς στον «λόγο.» Στο πλαίσιο της ελληνικής φιλοσοφίας, ο «λόγος» σημαίνει, πρώτον, τη μετοχή στην αντίστοιχη (αιώνια και αναλλοίωτη) μορφή η οποία κάνει το κάθε υπάρχον αυτό που είναι και, δεύτερον, τη συμμετοχή στη διαμόρφωση ολοκλήρου του κόσμου. Το αληθώς είναι, δηλαδή, ο τρόπος της αιωνιότητας και της αθανασίας, συνίσταται στη μετοχή στον «λόγο,» και, τοιουτοτρόπως, αποσαφηνίζεται τι πρέπει να κάνει το ανθρώπινο ον εάν ζητεί την αθανασία (βλ. Πλάτων, *Συμπόσιο* 207d1–2): πρέπει να μιμηθεί τον «λόγο» της συμμετοχής στη διαμόρφωση του κόσμου. Για παράδειγμα, πρέπει να κατανοήσει και να οργανώσει την κοινωνία ως ένα γεγονός μέθεξης στην τάξη, την αρμονία και την ευπρέπεια των σχέσεων που συγκροτούν το αιώνιο κοσμικό κάλλος. Αυτό είναι η ουσία της πολιτικής και ο τρόπος ύπαρξης της αρχαίας ελληνικής «πόλης.» Εξ ου και είναι εντελώς άλλο πράγμα ο «λόγος» από τα «λόγια,» ή τις «λέξεις,» και τη «λογική.» Στο πλαίσιο μη ελληνικών, μεσαιωνικών και νεωτερικών φιλοσοφημάτων και πολιτικών θεωριών, αυτή η ελληνική διάκριση του «λόγου» από τις «λέξεις» και από τη «λογική» δεν έγινε κατανοητή, και, γι' αυτό, ένα μεγάλο μέρος της μη ελληνικής ευρωπαϊκής διάνοησης και πολιτικής (ακόμη κι αν έχει ερανισθεί πολλά στοιχεία της κλασικής ελληνικής σκέψης) οδηγήθηκε σε ριζικώς ξένες προς την αυθεντική ελληνική πνευματικότητα και πολιτική σκέψη θεωρίες περί παγκόσμιας τάξης. Η προαναφερθείσα ελληνική εννοιολόγηση του ελληνικού όρου «λόγος» αποτελεί το ενιαίο και οικουμενικό κριτήριο της αληθείας που κόμισε ο Ελληνισμός στην παγκόσμια ιστορία του πολιτισμού και, κατ' επέκταση, αποτελεί το κατ' εξοχήν διακριτικό χαρακτηριστικό (πολιτιστικό ταυτοτικό γνώρισμα) του ελληνικού τρόπου

ζωής. Επειδή, μάλιστα, αυτός ο τρόπος ζωής μπορεί πρωτίστως να επιτευχθεί στην «πόλη» και αποτελεί προϊόν και θεμέλιο της «πόλης,» ονομάστηκε «πολιτισμός.»

Ως συνέπεια των προαναφερθεισών θέσεων, ο Πλάτων, στο σύγγραμμά του *Πολιτικός*, συμπεραίνει ότι η απόκτηση της πολιτικής δύναμης προϋποθέτει μία βαθιά επίγνωση της ιστορικότητας. Ο διάλογος *Πολιτικός* δεν ασχολείται με το ζήτημα της αλλαγής καθεστώτος, το οποίο απασχολεί τον Πλάτωνα στην *Πολιτεία*, αλλά είναι επικεντρωμένος στην προσπάθεια κατανόησης της ιστορικότητας μέσω της επίγνωσης της διαφοράς μεταξύ της αιωνιότητας και του χρόνου. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα, πραγματικός πολιτικός ηγέτης είναι εκείνος ο οποίος έχει την επίγνωση ότι, ενώ είναι δεσμευμένος στην ιστορική πράξη, πρέπει να υπερβεί το πεδίο της ιστορίας διότι ο σκοπός της διακυβέρνησής του είναι η ποίηση, υπό την προαναφερθείσα έννοια του όρου. Συνεπώς, στον *Πολιτικό* (261 a–b), ο Πλάτων θέτει το ζήτημα της διερεύνησης του σκοπού των εντολών που εκδίδουν εκείνοι που κυβερνούν.

Ένας πραγματικός πολιτικός ηγέτης δρα μεν εντός ενός κόσμου που χαρακτηρίζεται από αναγκαιότητες και ιστορικούς περιορισμούς, αλλά το «τέλος,» δηλαδή, ο έσχατος σκοπός της πολιτικής του δραστηριότητας είναι η μίμηση του θείου τρόπου ύπαρξης, του αιώνιου αγαθού, και, άρα, δεν εξαντλείται στη λογική της ιστορικής ανάγκης. Μπορεί να διαχειρίζεται ιστορικές ανάγκες και ιστορικούς περιορισμούς, αλλά το κάνει με τρόπο που υπερβαίνει τη λογική της ιστορίας καθ' εαυτή, διότι αναφέρεται στο υπερϊστορικό απόλυτο, το αγαθό καθ' εαυτό. Συνεπώς, για έναν τέτοιο πολιτικό ηγέτη, η έννομη τάξη και, γενικώς, η πολιτική οργάνωση της κοινωνίας υπόκεινται στο αγαθό καθ' εαυτό, το οποίο δεν πρέπει να νοείται ως ένας αποκρυσταλλωμένος θεσμός, αλλά ως ένα ενεργό τέλος το οποίο υποστηρίζει έναν τύπο δημιουργικότητας που χαρακτηρίζεται από τόλμη και σωφροσύνη. Από αυτήν την προοπτική, ο μεταφυσικός χαρακτήρας της κλασσικής φιλοσοφίας και του ησυχασμού διαφέρει τόσο από εκείνα τα μεταφυσικά συστήματα που κατανοούν το τέλος του όντος ως έναν παγιωμένο θεσμό όσο και από τον δυτικό ουμανισμό, ο οποίος υποτάσσει τη σημασία των όντων και των πραγμάτων στο ιστορικό γίνεσθαι. Η αρχαία και η μεσαιωνική ελληνική μεταφυσική συνεπάγεται, πρώτον, ότι η ύπαρξη δεν αποτελεί αυταξία, αξία καθ' εαυτή, αλλά έχει πραγματική αξία και σημασία όταν είναι ενωμένη με μία υπερβατική αρχή, και, δεύτερον, ότι ο χρόνος δεν αποτελεί μία αυτοκινουμένη διάσταση της ύπαρξης, αλλά αποκτά αξία και σημασία από την αιωνιότητα, ως πορεία προς το αιώνιο αγαθό. Συνεπώς, συμφώνως με την αρχαία και τη μεσαιωνική ελληνική μεταφυσική, η σημασία του είναι δεν αποτελεί ένα κλειστό σύστημα και, άρα, δεν μπορεί να προσδιοριστεί πλήρως ούτε από τη λογική ούτε από το ιστορικό γίνεσθαι.

Από την προοπτική της κλασσικής ελληνικής φιλοσοφίας και του ησυχασμού, κάθε εμπρόθετη πράξη προκαλείται και καθοδηγείται από μία σημασία, που είναι ο σκοπός της πράξης, αλλά, εάν η σημασία μίας πράξης εξαντλείται απλώς σε έναν πρακτικό σκοπό, δηλαδή, σε μία άλλη πράξη, τότε δεν αποτελεί μία αυθεντική σημασία, και καμία πράξη που προκαλείται και καθοδηγείται από μία μη αυθεντική σημασία δεν είναι δημιουργική. Εάν κάθε πράξη υπόκειται στον πρακτικό λόγο και καθοδηγείται από αυτόν, η πρακτικότητα καθ' εαυτή έχει σημασία μόνο εάν υπερβαίνει την πράξη, δηλαδή, εάν η τελική σημασία της πρακτικότητας λειτουργεί όπως η Πλατωνική ιδέα. Συνεπώς, κάθε φιλοσοφία της πράξης που δεν συναρτάται με μία υπερβατική τελεολογία είναι εγγενώς ελαττωματική, και, μάλιστα, η ρήξη της νεωτερικής φιλοσοφίας της πράξης με την παραδοσιακή μεταφυσική προκάλεσε την κρίση της

νεωτερικότητας και καταδίκασε τη Δύση στο να παράγει τελικώς μηδενισμό και ολοκληρωτισμό, οποιονδήποτε δρόμο και αν ακολουθεί.

Ο πρακτικός λόγος είναι ένας καρπός της νεωτερικότητας, και αντιτίθεται προς την αρχή της θείας χάρης, η οποία αποτελεί μία δύναμη που υπερβαίνει την αρχή της αιτιότητας. Με άλλα λόγια, η θεία χάρη, όπως προβάλλεται μέσα από την ησυχαστική γραμματεία καθώς και μέσα από την εξέγερση του Λουθήρου εναντίον του Ρωμαιοκαθολικού νομικισμού και ρασιοναλισμού, αποτελεί το μεταφυσικό θεμέλιο της ελευθερίας του ανθρώπου, ενώ ο αποκομμένος από την παραδοσιακή μεταφυσική πρακτικός λόγος, αντικαθιστώντας την αρχή της θείας χάρης με την αρχή της αιτιότητας, οδηγεί στην πνευματική ανελευθερία. Ο Θεός προσφέρει τη χάρη Του, δηλαδή, τον τρόπο της ύπαρξής Του, σε εκείνους τους ανθρώπους που είναι πνευματικώς ανοικτοί και θαρραλέοι, υπό την έννοια ότι εγκαταλείπουν κάθε λογική βεβαιότητα, και ο χώρος της χάρης είναι η κοινωνία των ανθρώπων που είναι ενωμένοι στον ίδιο Λόγο. Συνεπώς, ο έσχατος σκοπός, ή το τέλος, της πολιτικής πράξης δεν είναι ένα θεσμικό ή πολιτικό ζήτημα, αλλά συνίσταται σε μία προσπάθεια αλλαγής του ανθρώπου προκειμένου ο άνθρωπος να γίνει ικανός να υπερβεί τις εσωτερικές του αντιφάσεις και να επικοινωνήσει αρμονικώς με τους συνανθρώπους του και με τον κόσμο γενικώς. Αυτή είναι η ουσία αυτού που έχω αποκαλέσει μετανεωτερική επανανακάλυψη της παραδοσιακής μεταφυσικής, ή εσωτερική θεοκρατία.

Από την προοπτική της εσωτερικής θεοκρατίας, όπως την ορίζω και την εισηγούμαι στο βιβλίο μου *The Meaning of Being Illuminati* (Cambridge Scholars Publishing, 2019), «αιωνιότητα» σημαίνει τη μη-αναγωγιμότητα του πνεύματος στην πράξη, εξασφαλίζοντας ότι το πνεύμα θα κατευθύνει την πράξη απ' έξω, από ένα μη πρακτικό πεδίο. Μόνο έτσι, δηλαδή, στη σχέση με την αιωνιότητα, μπορεί η πράξη και ο χρόνος να έχουν πραγματική σημασία. Σε διαφορετική περίπτωση, όταν, δηλαδή, η σημασία της πράξης εκπίπτει σε μία άλλη πράξη, η οποία είναι απλώς το μέσο για μία άλλη πράξη κ.ο.κ., η πράξη και ο χρόνος στερούνται πραγματικής σημασίας, και τότε η έλλειψη σημασίας αντικαθίσταται από την παντοδύναμη λογική του ιδρυμένου συστήματος, δηλαδή, από ένα επί μέρους σύστημα θεσμών. Εξ ου και, χωρίς την προαναφερθείσα θεώρηση της αιωνιότητας ως αρχετύπου και τελικής σημασίας του χρόνου, και, τελικώς, χωρίς την εσωτερική θεοκρατία που εισηγούμαι, η Δύση δεν μπορεί να αποφύγει μήτε τον μηδενισμό μήτε τον ολοκληρωτισμό, ακόμη και όταν ομνύει στην υπερβατική υποκειμενικότητα του Χούσερλ ή και στο αίτημα του αυθεντικού τρόπου ύπαρξης που εκφράζει ο Χάιντεγκερ. Χωρίς την εσωτερική θεοκρατία που εισηγούμαι, το ιστορικό υποκείμενο στερείται κοινωνίας με το όντως απόλυτο, δηλαδή, με το αγαθό καθ' εαυτό, και, γι' αυτόν τον λόγο, είναι ουσιαστικώς κλειστό.

Όταν ο άνθρωπος υπάρχει σε κοινωνία με τη ριζική σημασία των όντων και των πραγμάτων του κόσμου, υπάρχει ως πρόσωπο, δηλαδή, ως ετερότητα-σε-κοινωνία-με-τη-ριζική-σημασία, η οποία, στις παραδοσιακές κοινωνίες, ονομάζεται Θεός και, με όρους Πλατωνικής φιλοσοφίας, μπορεί να ονομαστεί ως το αγαθό καθ' εαυτό. Όταν ο άνθρωπος δεν ζει σε κοινωνία με τη ριζική σημασία, μετατρέπεται από πρόσωπο σε άτομο, ατομική μονάδα, του ιδρυμένου συστήματος, και, τότε, εξ αιτίας της αποξένωσης από τη ριζική σημασία, βιώνει τον φόβο της τιμωρίας, με την οποία το ιδρυμένο σύστημα—είτε αυτό το σύστημα είναι η επικρατούσα λογική, είτε είναι η επικρατούσα ηθική, είτε είναι η επικρατούσα νομοθεσία, είτε είναι ένα τεχνοκρατικό σχέδιο—απειλεί τα μέλη του, προκειμένου να παραμένουν πειθαρχημένα σε αυτό. Η επικοινωνία του ανθρώπου με τη ριζική σημασία τού είναι αποτελεί μία προσωπική

σχέση και καλλιέργει μία προσωπική θέαση των πραγμάτων εκ μέρους του ανθρώπου, αφού, τότε, ο άνθρωπος βλέπει τα όντα και τα πράγματα μέσα από την προσωπική του σχέση με την πηγή των σημασιών των όντων και των πραγμάτων και όχι ως αφηρημένα αντικείμενα. Αντιθέτως, όταν το θεμέλιο της ιστορικής κοινωνίας δεν είναι η μεταφυσική κοινωνία των ανθρώπων με τη ριζική σημασία του είναι, αλλά είναι μία κοσμική αρχή, δηλαδή, ένα ιστορικό ή λογικό σύστημα, τότε αυτό που συνέχει την κοινωνία δεν είναι η κοινωνικότητα της ψυχής των κοινωνών, αλλά ο φόβος της τιμωρίας που απορρέει από την αμείλικτη, καταναγκαστική και απρόσωπη επιβολή του ιδρυμένου συστήματος επί των μελών του.

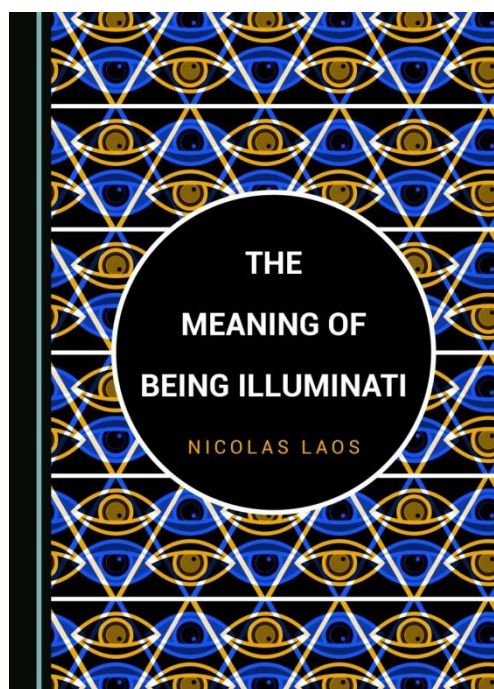
Στη σχέση με τη ριζική σημασία του είναι, η ψυχή του ανθρώπου είναι οντολογικώς κοινωνική, διότι το γεγονός ότι υπάρχει σε κοινωνία με τη ριζική σημασία του είναι αποτελεί οντολογικό της χαρακτηριστικό. Όταν η ψυχή του ανθρώπου δεν υπάρχει σε σχέση με τη ριζική σημασία τού είναι, τότε μετατρέπεται σε άτομο ενός λογικού ή ιστορικού συστήματος, και η εσωτερική λογική αυτού του συστήματος αντικαθιστά τη ριζική σημασία τού είναι. Επίσης, ενώ η σχέση με τη ριζική σημασία του είναι, ως προσωπική, ενέχει ελευθερία, η μετατροπή του ανθρώπου σε ατομική μονάδα ενός λογικού ή ιστορικού συστήματος, καθώς είναι βασισμένη στην ανάγκη, στην αντικειμενικότητα και στη γενίκευση, συνεπάγεται πρωτίστως καταναγκαστική επιβολή.

Στο πλαίσιο της μετανεωτερικής επανανακάλυψης της παραδοσιακής μεταφυσικής και συμφώνως με την εσωτερική θεοκρατία που εισηγούμαι βασισμένος στην Πλατωνική και στην ησυχαστική μεταφυσική, ο άνθρωπος κοινωνικοποιείται από την ίδια τη διαδικασία με την οποία γίνεται πρόσωπο μέσω της σχέσης του με τη ριζική σημασία τού είναι, η οποία ονομάζεται Θεός, και, γι' αυτόν τον λόγο, η ατομικότητα δεν συγκρούεται με την κοινωνικότητα, αλλά αυτές οι δύο έννοιες αλληλοσυμπληρώνονται ως εσωτερικές διαδικασίες που συγκροτούν το πρόσωπο. Αντιθέτως, στο πλαίσιο της νεωτερικότητας, όπου, σε αντίθεση προς την παραδοσιακή μεταφυσική, επικρατεί ένας εγκόσμιος λόγος, ο άνθρωπος κοινωνικοποιείται πρωτίστως εξωτερικώς, συγκεκριμένα, μέσω της πειθάρχησης και, γενικώς, μέσω του περιορισμού της ατομικότητάς του από τη λογική του ιδρυμένου συστήματος στο οποίο ανήκει. Γι' αυτόν τον λόγο, στο πλαίσιο της νεωτερικότητας, η ατομικότητα και η κοινωνικότητα είναι δύο αντιτιθέμενες μεταξύ τους αρχές, οι οποίες μπορούν με διάφορους τρόπους να συμβιβαστούν μεταξύ τους, αλλά δεν μπορούν να συγχωνευθούν. Έτσι εξηγείται, για παράδειγμα, η συνεχής παλινδρομική κίνηση της δυτικής νεωτερικής σκέψης μεταξύ του φιλελευθερισμού, που προτάσσει την ατομικότητα των μελών του συστήματος, και του σοσιαλισμού, που προτάσσει την κοινωνικότητα ως πειθάρχηση και ως περιορισμό της ατομικότητας των μελών του συστήματος, με διάφορες ενδιάμεσες συνθέσεις μεταξύ φιλελευθερισμού και σοσιαλισμού, περιλαμβανομένου του φασισμού, να εκφράζουν ατελέσφορες απόπειρες της δυτικής νεωτερικότητας να εγκαθιδρύσει μία βιώσιμη μεγάλη πολιτική σύνθεση.

Από την προοπτική του ερευνητικού προγράμματος της βαθιάς φώτισης (Ur-Illuminism), το οποίο έχω διαμορφώσει και εκθέτω στο βιβλίο μου *The Meaning of Being Illuminati* (Cambridge Scholars Publishing, 2019), η σημασία της ιστορικότητας υπερβαίνει τη λογική της ιστορίας και, βεβαίως, της φυσικής και της βιολογίας, διότι η ιστορία καθοδηγείται από την αιωνιότητα, όπως την όρισα προηγουμένως. Εάν το ερευνητικό πρόγραμμα της βαθιάς φώτισης υιοθετούσε μία ρασιοναλιστική προσέγγιση της ιστορικότητας, θα επιδίωκε έναν βιολογικό ή κρατιστικό τρόπο επίτευξης της κοινωνικής ενότητας. Τόσο ο βιοκεντρισμός όσο και

ο κρατισμός ως τύποι κοινωνικής ενότητας είναι απαράδεκτοι ολοκληρωτισμοί. Ο βιολογικός τρόπος επίτευξης της κοινωνικής ενότητας βασίζεται σε υλικές διαδικασίες προσαρμογής, και εκδηλώνεται πολιτικώς διά μέσου της ολοκληρωτικής προσαρμογής όλων των μορφών κοινωνικής ζωής σε γεωπολιτικές και οικονομικές συνθήκες, οδηγώντας έτσι σε έναν τύπο φασισμού/ εθνικοσοσιαλισμού. Ο κρατιστικός τρόπος επίτευξης της κοινωνικής ενότητας βασίζεται σε αυτό που οι γραφειοκράτες και το «πολιτικό γραφείο» ορίζουν και επιβάλλουν ως «ιστορική αναγκαιότητα.» Από την άλλη πλευρά, χωρίς την εσωτερική θεοκρατία που εμπεριέχεται στο ερευνητικό πρόγραμμα της βαθιάς φώτισης και το υποστυλώνει, οι ελευθερίες και ο ατομικισμός που εισηγείται ο νεωτερικός φιλελευθερισμός καταλήγουν σε έναν αυτάρεσκο μηδενισμό και σε μία κατάσταση αγριότητας.

Η οντολογική και μετα-πολιτική πρόταση του ερευνητικού προγράμματος της βαθιάς φώτισης για τον άνθρωπο συνοψίζεται ως εξής: *κάθε άνθρωπος είναι ένας δυνάμει θεός και δυνάμει καίσαρ, και η παρουσία του ανθρώπου στην ιστορία έχει όντως νόημα όταν και στον βαθμό που ο άνθρωπος ενεργεί για να πραγματοποιήσει αυτές τις οντολογικές του δυνατότητες, δηλαδή, να υπάρξει ως βασιλέας επί των παθών του και επί της φύσης γενικώς και συγχρόνως ως μέτοχος της άκτιστης χάρης του Θεού.* Αυτή η οντολογία του ανθρώπου και η μέθοδος πραγμάτωσής της περιέχονται και διανγάζονται στο βιβλίο μου *The Meaning of Being Illuminati* (Cambridge Scholars Publishing, 2019).

Dr. Nicolas Laos's book

The Meaning of Being Illuminati

Cambridge Scholars Publishing, 2019

ISBN (13): 978-1-5275-3354-7

and

ISBN (10): 1-5275-3354-9

Pages / Size: 445 / A5 (prefaced by Prof. Giuliano Di Bernardo).

You may buy this book from: Cambridge Scholars Publishing directly, Amazon, Blackwell, Baker & Taylor, YBP, Ingram, or any other electronic or physical bookstore around the world by ordering this book mentioning its ISBN number.

<https://www.cambridgescholars.com/the-meaning-of-being-illuminati>

© Νικόλαος Λάος

Dr. Nicolas Laos, P.O. Box 9316, Athens 10032, Greece • www.nicolaslaos.com

Email: nicolaslaos@nicolaslaos.com • Tel.: (0030) 6984207180